

тември 1303 г., оженва се за Асѣновата дъщеря, и слѣдъ като се настанява по тоя рицарски начинъ, повиква и другъ каталанецъ за да направятъ и него дукъ. Каталанитѣ дѣйствително сж ходѣли въ М. Азия срѣщу турцитѣ, като придружени отъ византийски и алански наемници, но истинскитѣ имъ подвизи се отнасятъ въ П-ва¹⁾. Въ скоро врѣме тѣ, съ своитѣ разбойничества, ставатъ опасни не само за населението, но и за Византия²⁾. Каталанитѣ, укрѣпени въ Галиполъ, сж застрашавали цѣла Тракия. Единъ отъ поважнитѣ имъ за насъ подвизи се отнася въ днешна юго-източна България, дѣто тѣ побѣдяватъ аланитѣ. Прѣди да споменемъ за това интересно сражение между тия двѣ полудиви орди, което възможно е да е било близко на сливенско, нека забѣлѣжимъ, че не току тѣй само едно отмъщение за посичането на Рожера е накарало каталанитѣ да дойдатъ „на 12 дена пѣтъ отъ Галиполъ“ подъ Балкана. Аланитѣ сж били въ тѣсни приятелски врѣзки съ българитѣ. Като родственници на команитѣ, тѣ при Святослава играятъ почти сжщата роль, каквато послѣднитѣ при Калояна. Тѣ сж били най-близки на татаритѣ, па и самъ

¹⁾ Главниятъ източникъ е хрониката на Мунтанеръ (*chronica, o descriptio dels fets, e nazanyes del inclyt Rey Don Iavme Primer Rey Darago*; ср. *Bibliothek des literarischen Vereins. Stutt. 1844, VIII.*). Мунтанеръ (1265—1336) е свидѣтель и участвувалъ въ 32 сражения по сухо и по море.

²⁾ Рожеръ е сѣкалъ даже и пари. Убитъ е по заповѣдъ на Михаилъ въ Одринъ (28 Мартъ 1305 г.), отъ аланския водителъ Гирконъ и Туркопулския Миликъ (*cap. dels Turcoples*). Византия противопоставя на каталанитѣ своитѣ наемници алани и туркопули, командувани отъ българина Войсилъ и младия императоръ. Рожеръ отъ Асѣновата дъщеря е ималъ синъ кръстенъ на името му.

Срѣщу каталанитѣ и византийцитѣ въ М. Азия се е отличилъ единъ българинъ, който като водителъ на турцитѣ става тѣхенъ чаушъ (*τσαοβισον*), началникъ на 8,000 конница и 12,000 пѣхота (*qui eren be tota pora VIII milia homens a cauall, e be XII milia dapeu*; Muntaner, CCV.). У Пахимера е малко иначе. Ср. Buchon, *Exp. Fran.*, 423; тоя българинъ, неизвѣстно отъ кждѣ родомъ, е билъ по-рано въ редовѣтъ на Ивайло, хванатъ робъ отъ Палеолога и освободенъ отъ Андроника. Той ще е сжщиятъ, за когото пише и Орбини (р. 465), ужъ като пратенъ отъ Святославъ да помага на византийцитѣ срѣщу „перситѣ“ и се наричалъ *Gioanni Cherobosco Mazucato* (вѣроятно Иванъ Храниславъ). У Теофана Новгородскій (р. 3291) той е: Іоанна Хіробоска Мацуката болгаринѣна.